

Discerniment cristià i urnes

Dv, 29/09/2017 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

Quina llum aporta la fe cristiana sobre el dret a decidir i, fins i tot, sobre la independència en l'àmbit polític? El fet de ser cristià, ¿implica adoptar una decisió o una altra pel que fa a la possibilitat d'acudir a les urnes per votar sí o no a la independència de Catalunya, com és el cas d'aquest diumenge, 1 d'octubre del 2017? Que el Govern consideri aquesta votació il·legal, tema jurídicament discutible, és suficient perquè un cristià s'abstingui d'introduir la papereta a l'urna? Hi ha equivalència entre il·legal i immoral? Com pot ser que uns cristians estiguin convençuts que no s'ha de votar i altres, al contrari, que sí? Quins criteris de discerniment utilitzen els uns i els altres? La polarització política, ¿provoca una divisió en els resultats del discerniment sobre aquest tema? Trobem bisbes, sacerdots, religiosos i laics en tots dos punts de vista. Acceptem les fronteres actuals de la geografia política quan, en la immensa majoria dels casos, han estat conseqüència de violència sense quarter i de guerres cruentes. Es pot configurar un altre mapa de manera pacífica només votant?

Primer, la veu de la consciència. Quan Rosa Parks es va negar a aixecar-se de la cadira a l'autobús, estava fent una il·legalitat. El temps va demostrar que la seva conducta era plenament moral. En el seu cas, una llei al servei de la discriminació racial no devia ser obeïda. El discerniment en la situació catalana resulta complex. Hi ha arguments en un sentit o en l'altre. La veu de la consciència és el criteri últim d'actuació, fins i tot, en cas d'il·legalitat. Rosa Parks va assumir arrest, judici i sentència. Martin Luther King, en aquesta situació, va reconèixer que «hi ha un moment en què cal dir prou».

Segon, criteris per a la defensa de l'opció política. A més de la fidelitat a la pròpia consciència, cal recordar que no tot s'hi val per defensar la pròpia postura. La violència, el joc brut, la intimidació, la mentida, els relats falsos, la difamació, les clavegueres, el menyspreu dels drets humans, la desnaturalització de la justícia, la persecució mediàtica, les amenaces... són rebutjables èticament des de qualsevol punt de vista. En aquest cas, s'utilitzen de manera molt desigual. No es pot combatre la il·legalitat amb manca d'ètica. Sí, en canvi, es pot combatre la legalitat amb la justícia i la moral. Tenir el poder no implica tenir la veritat.

Tercer, la lletra mata però l'Esperit dona vida. Aquesta afirmació de la segona carta als Corintis (3,6) serveix per posar el dit a la llaga a la situació que vivim. Els problemes polítics es resolen amb recursos polítics. Esgrimir la lletra de la Constitució, especialment per als que més l'han vulnerat, per imposar el propi criteri mata tota possibilitat de concòrdia. Malgrat les llacunes evidents en el seu origen, la Constitució espanyola actual, desposseïda de generositat i interpretació oberta, es converteix en una trampa mortal. Lletra, només lletra. Com podem recuperar l'esperit d'interpretació inclusiva i respectuosa amb la pluralitat?